

ligge hos institutionens ledelse, eventuelt således, at revalideringskontorets leder er med, når disse afgørelser træffes.

Dette punkt giver herefter næppe anledning til nogen ændring af lovteksten.

Ad ønsket om i § 10 at få indføjret ordet „fastholde“ jævnsides med „opnå“ og om indføjelse af ordet „passende“ eller „beskæftigelse på lige fod med andre“.

Hertil bemærkes, at lovforslagets § 10 naturligt må fortolkes således, at bestemmelserne om beskyttet beskæftigelse også omfatter dem, der ikke kan opnå en nogenlunde varig beskæftigelse i det almindelige erhvervsliv. At indsætte ordet „passende“ eller „på lige fod med andre“ ville formentlig give anledning til unødigt fortolknings- tvivl. Særlig ville „på lige fod med andre“ kunne anføres til fordel for, at enhver, der ligger bare en smule under normallønnen, skulle kunne anbringes i beskyttet beskæftigelse. På den anden side er det en selvfølge, at den, der vel kan opnå beskæftigelse, men til en meget lav løn, må kunne omfattes af bestemmelserne.

Der bør herefter næppe foretages ændringer i lovteksten på dette punkt.

Ad spørgsmålet om dispensationsadgang med hensyn til amsrevalideringskontorerne.

Herom henvises til det allerede stillede ændringsforslag til § 14, hvorved der indføres en dispensationsadgang.

Ad spørgsmålet om repræsentation for fællesudvalget i samordningsudvalget.

Hertil bemærkes, at allerede under hensyn til, at fællesudvalgets organisation endnu kun er under dannelselse, bør denne næppe nævnes i forslagets § 16. En repræsentant vil eventuelt kunne udpeges i medfør af § 16, stk. 1, sidste punktum.

Ad spørgsmålet om eventuel repræsentation i amsrevalideringsudvalget for „samtlige interesserede og sagkyndige instanser og grupper i amtet“.

Hertil bemærkes, at man, som det allerede har været drøftet i samråd med folketingsudvalget, næppe bør udvide revalideringsudvalgene yderligere.

Ad spørgsmålet om eventuelt flere repræsentanter for de i amtet beliggende revalideringsinstitutioner.

Herom henvises til de i samråd med folketingsudvalget førte drøftelser, der resulterede i ændringsforslag til § 12, hvorefter repræsentation for revalideringsinstitutionerne blev gjort obligatorisk, men således, at ét medlem skulle repræsentere samtlige revalideringsinstitutioner i amtet.